

दानिएलको पुस्तक - चौरासी नम्बर

लाओदिकीयन एडभेन्टवादका चार पुस्ताको उद्घाटन: बाइबलीय समानान्तरता र भविष्यसूचक परीक्षामार्फतको एक यात्रा

Jeff Pippenger

2024-02-17

सत्य दुई वा तीन साक्षीहरूको गवाहीमा स्थापित हुन्छ, र इजकिएल अध्याय आठका चार घृणित कुराहरूलाई लाओडिसियाली एडभेन्टवादका चार पुस्ताका रूपमा लागू गरिने विषयमा धेरै साक्षीहरू छन्। अघिल्ला लेखहरूमा यो पहिचान गरिएको थियो कि प्रकाश अध्याय दुई र तीनका सात मण्डलीहरूले केवल प्रेरितहरूको समयदेखि संसारको अन्त्यसम्मको आधुनिक इसाएलको इतिहासलाई मात्र प्रतिनिधित्व गर्दैनन्, तर ती सात मण्डलीहरूले मोशाको समयदेखि ख्रीष्टको समयसम्मको प्राचीन इसाएलको इतिहासलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछन्।

एफिससको मण्डलीले प्रारम्भिक ख्रीष्टियन मण्डलीलाई पनि, र मोशाको समयदेखि न्यायीहरूको समयसम्मको प्राचीन इसाएललाई पनि प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। स्मुर्नाको मण्डलीले चेलाहरूको समयदेखि रोमी सम्राट कन्स्टान्टिनको समयसम्मको सतावटको अवधिलाई पनि, र साथै न्यायीहरूको त्यो अवधिलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, जब प्रत्येक मानिसले आफ्नै दृष्टिमा जे ठीक थियो त्यही गर्थ्यो। पर्गामोसको मण्डलीले कन्स्टान्टिनदेखि सन् ५३८ मा पोपसत्ताको उदयसम्मको सम्झौतावादी अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, तर साथै त्यो अवधिलाई पनि, जब प्राचीन इसाएलले परमेश्वरलाई अस्वीकार गर्‍यो र एक राजा रोज्यो, र आफूलाई घेरेका अन्यजातीय राज्यहरूसँग निरन्तर सम्झौता गर्दै गयो। जेजेबेलद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको चौथो मण्डली थियातिराले सन् ५३८ देखि १७९८ सम्मको पोपसत्तात्मक शासनको अवधिलाई, र साथै प्राचीन इसाएलको बाबेलमा भएको सत्तरी वर्षको बन्दीवासलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्थ्यो।

ती चारवटा मण्डलीहरूले एडभेन्टवादका चार पुस्ताहरूलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्, र इजकिएलका चार घिनलाग्दा कामहरूलाई ती चार पुस्ताहरूमा लागू गर्ने साक्षी प्रदान गर्छन्। सन् १८६३ को विद्रोहलाई प्राचीन इसाएलको पहिलो पुस्ताद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, जसलाई हारूनको सुनको बाछोसम्बन्धी विद्रोहले चित्रित गर्छ। पहिलो पुस्तामा एफिससको मण्डलीलाई दिइएको परामर्श समावेश छ, जसले यो चिन्हित गर्छ कि परमेश्वरका जनहरूले आफ्नो पहिलो प्रेम त्यागेका थिए, र तिनीहरूलाई पश्चात्ताप गरी आफ्नो पहिलो प्रेममा फर्कन आवश्यक थियो। सन् १८६३ मा, पहिलो प्रेम—विलियम मिलरका रत्नहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको (आधारभूत सत्यहरू, विशेषतः “सात पटक”)—लाई पन्छाइयो, र परमेश्वरका जनहरूलाई फर्कन परामर्श दिइयो।

तैपनि मसँग तेरो विरुद्ध केही कुरा छ, किनकि तैले आफ्नो पहिलो प्रेम त्यागेको छस्। यसकारण, तँ कहाँबाट पतित भएको छस्, त्यो सम्झ; र पश्चात्ताप गर, अनि पहिलेका कामहरू गर; नत्रता म चाँडै तँकहाँ आउनेछु, र यदि तैले पश्चात्ताप गरिनस् भने, तेरो दीपाधार उसको स्थानबाट हटाइदिनेछु। प्रकाश २:४, ५.

मिलेराइटहरूले धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादसँग संघर्ष गरेका थिए, जसलाई यर्मियाले “ठट्टा गर्नेहरूको सभा” भनेका छन्, र दर्शनको आगमनको धैर्यपूर्वक प्रतीक्षा गरेका थिए; किनकि जब त्यो आइपुग्थ्यो, त्यो झूटो ठहरिने थिएन। “ठट्टा गर्नेहरूको सभा” लाई त्यस वृद्ध अगमवक्ताद्वारा प्रतीकात्मक रूपमा देखाइएको थियो, जसले यहूदाका अगमवक्तासित झूट बोलेका थिए; ती अगमवक्ताले यारोबामको जाली उपासनामाथि ताडना घोषणा गरेका थिए।

म तेरा काम, तेरो परिश्रम, र तेरो धैर्य जान्दछु, अनि तैले दुष्टहरूलाई सहन गर्न सक्दैनस्; र तैले आफूलाई प्रेरित भन्छन् तर होइनन्, त्यस्ताहरूलाई जाँच गरेको छस्, र तिनीहरूलाई झूटा पाएको छस्; अनि तैले सहन गरेको छस्, धैर्य धारण गरेको छस्, र मेरो नाउँको खातिर परिश्रम गरेको छस्, र थाकेको छैनस्। प्रकाश २:२, ३.

स्मिर्नाको दोस्रो मण्डलीले प्रारम्भिक मसीही मण्डलीभिन्नको सतावटको काललाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, जसमा साँचो शहीदहरू पनि थिए र केही त्यस्ता मानिसहरू पनि, जसले पवित्रताभन्दा कम प्रेरणाहरूका कारण सतावट आफूमाथि नै ल्याए। यसले न्यायीहरूको समयलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, जब प्राचीन इस्राएलमा हरेक मानिसले आफ्नै दृष्टिमा जे ठीक देखिन्थ्यो त्यही गर्थ्यो। १८८८ मा सुरु भएको विद्रोहको पुस्ताले भविष्यवाणीको आत्मा, त्यस समयका चुनिएका सन्देशवाहकहरू, र पवित्र आत्मविरुद्धको सतावटको एउटा कालखण्डलाई चिह्नित गर्‍यो। यसले यस्तो समयको प्रारम्भ गरायो, जब लाओदिकियाई एडभेन्टवादका प्राचीन पुरुषहरूले आफ्नै दृष्टिमा जे ठीक देखिन्थ्यो त्यही गर्न रोजे, जसको साक्ष्य केलोंग, प्रेस्कट र डेनियल्सजस्ता मानिसहरूद्वारा देखिन्छ।

त्यस समयका थोरै विश्वासीहरूलाई आफूहरू यहूदी हुँ भनी दाबी गर्ने, तर वास्तवमा यहूदी नभएको एक वर्गसँग प्राणघातक आत्मिक सङ्घर्षमा रहनु थियो। नेतृत्वका पदहरूमा रहे तापनि, तिनीहरू शैतानको सभाघरका थिए, जसको साक्ष्य सिस्टर व्हाइटले यसरी दिनुभएको छ कि केही व्यक्तिहरूलाई “स्वर्गबाट निष्कासित गरिएका स्वर्गदूतहरूद्वारा” निर्देशित गरिँदै थियो। तिनीहरूले आफूलाई बुद्धिमान् भनी दाबी गरे, तर तिनीहरू मूर्ख थिए। त्यस कालखण्डमा बुद्धिमान्हरूको उपर कुनै दोषारोपण गरिएको थिएन, बरु मृत्युसम्म विश्वासयोग्य रहन प्रोत्साहन दिइएको थियो। सन् १९१५ मा, सिस्टर व्हाइटले बोल्नुभएका अन्तिम शब्दहरू थिए, “I know in whom I have believed,” किनकि उहाँ मृत्युसम्म विश्वासयोग्य रहनुभएको थियो।

म तिम्रा कामहरू, र सङ्कष्ट, र दरिद्रता जान्दछु, (तर तँ धनी छस्) अनि म तिनीहरूको निन्दा जान्दछु, जसले आफूहरू यहूदी हुँ भन्छन्, तर होइनन्, बरु शैतानको सभाघर हुन्। तिमिले भोग्नुपर्ने ती कुनै पनि कुरासँग नडराऊ: हेर, शैतानले तिमीहरूमध्ये कतिलाई कारागारमा हाल्नेछ, ताकि तिमीहरूको परीक्षा होस्; अनि तिमीहरूले दस दिनसम्म सङ्कष्ट भोग्नेछौ: मृत्युसम्म विश्वासयोग्य रहो, र म तिमिलाई जीवनको मुकुट दिनेछु।
प्रकाश २:९, १०.

पर्मोसको मण्डलीले सम्राट कन्स्टान्टिनको समयमा सत्य र त्रुटि, मूर्तिपूजकता र ख्रीष्टियन धर्मबीचको सम्झौतालाई, साथै राजाहरूको इतिहासको अवधिमा प्राचीन इस्राएलमा भएको सम्झौतालाई पनि प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। यसले सत्य र त्रुटिको मिश्रणलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, जसले त्रुटि मात्र उत्पन्न गर्न सक्छ। यसलाई सन् १९१९ को बाइबल सम्मेलनद्वारा प्रतिनिधित्व गरियो, जहाँ “The Doctrine of Christ” नामक पुस्तकको प्रकाशन यस उद्देश्यले गराइयो कि एक यस्तो एडभेन्टिस्ट सन्देश निर्माण होस्, जसले धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको झूटो सुसमाचारलाई अझ नजिकबाट प्रतिनिधित्व गरोस्। सत्यसम्बन्धी महान् सम्झौताहरू एडभेन्टिज्मको तेस्रो पुस्तामा भएका थिए।

यही त्यो पुस्ता थियो, १९१९ देखि आरम्भ भएको, जसमा चर्चले चर्च म्यानुअल उत्पन्न गराउने सम्झौतावाद आरम्भ गर्‍यो। यही त्यो पुस्ता थियो, १९१९ देखि आरम्भ भएको, जसमा चर्चले स्वास्थ्य र धर्म दुवैका विद्यालयहरूमा मान्यता आवश्यक पार्ने सम्झौतावाद आरम्भ गर्‍यो। यही त्यो पुस्ता थियो जसमा आधुनिक क्याथोलिक-आधारित बाइबलहरूको दिशातर्फको कदम प्रारम्भ गरियो। यही त्यो इतिहास थियो जसमा नेतृत्व पक्षले खुलेआम मसीह-विरोधी शासनहरूसित सम्बन्ध स्थापना गर्न इच्छुकता देखायो।

यो व्यवहारिक प्रचलन गृहयुद्धको समयमा नै शैशवावस्थामा जन्मिएको थियो, जब लाओडिसियाली नेतृत्वले संयुक्त राज्य अमेरिकाको सरकारसँग कानुनी सम्बन्ध स्थापित गर्‍यो, ताकि अमेरिकाको इतिहासकै सबैभन्दा घातक युद्धमा अनिवार्य रूपमा भर्ती गरिन लागेका मण्डलीका युवा पुरुषहरूको लागि अझ अनुकूल परिणाम प्राप्त होस्; र यही कुरा प्रथम विश्वयुद्धको प्रारम्भमा पुनः दोहोरियो, जब जनरल कन्फरेन्सका अध्यक्ष ए. जी. ड्यानियल्सले जर्मन सरकारसँग सम्पर्क गर्दै जर्मनीले युवा पुरुषहरूलाई सैन्य सेवामा भर्ती गर्न र बाध्य तुल्याउन, हतियार बोक्न, तथा सब्बाथको उपेक्षा गर्न स्वीकृति दिएका थिए। ड्यानियल्सद्वारा गरिएको त्यस कार्यले यस्तो पृथक्करण जन्मायो, जसबाट सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट सुधार आन्दोलनका ती विभिन्न विभाजित शाखाहरू उत्पन्न भए, जो आजसम्म पनि अस्तित्वमा छन्।

त्यो सम्झौता हिटलरको नाजी जर्मनीसँग जारी रह्यो, र त्यसपछि सोभियत संघ गठन गर्ने राष्ट्रहरूसँग पनि, र आज पनि चीनजस्ता शासन व्यवस्थाहरूमा त्यसलाई कायम राखिएको छ। राज्यकौशलसँगको यसको सम्बन्धमा तेस्रो पुस्ताको सम्झौता, पर्गामसको मण्डलीमा प्रतीकित प्राचीन इस्राएलका राजाहरू र कन्स्टान्टिनको सम्झौताद्वारा पूर्वरूपित भएको थियो। त्यस अवधिले प्रेस्कटको “The Doctrine of Christ” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको शान्ति र सुरक्षाको झूटा सुसमाचारसँग यसको मण्डलीय कौशलको सम्झौतालाई पनि प्रतिनिधित्व गरेको थियो।

म तेरा कामहरू जान्दछु, र तँ जहाँ बस्दछस् त्यो पनि जान्दछु—जहाँ शैतानको सिंहासन छ; तैपनि तँ मेरो नाउँमा दृढ रहन्छस्, र मेरो विश्वासलाई इन्कार गरेको छैनस्, ती दिनहरूमा पनि जब अन्तिमास, मेरो विश्वासयोग्य शहीद, तिमीहरूका बीचमा मारियो, जहाँ शैतान वास गर्दछ। तर मसँग तेरो विरुद्ध केही कुरा छैन, किनकि त्यहाँ तिमीहरूमध्ये त्यस्ता मानिसहरू छन्, जो बिलामको शिक्षालाई अँगालेर बसेका छन्, जसले बालाकलाई इस्राएलका सन्तानहरूका सामु ठेस लाग्ने कुरा राख्न, मूर्तिहरूलाई चढाइएका वस्तुहरू खान, र व्यभिचार गर्न सिकायो। प्रकाश २:१३, १४।

व्यभिचारले सामान्य सम्मेलनको त्यस कार्यलाई चिन्हित गर्दछ, जसद्वारा तिनीहरूले भ्रष्ट सरकारहरूसँग आवश्यक कार्यसम्बन्ध कायम राख्ने बहानामा नाजी जर्मनी तथा सोभियत संघजस्ता राष्ट्रहरूसँग आफूलाई आबद्ध गरे, जबकि तिनीहरूले आफू संलग्न भएका विभिन्न शासनप्रणालीहरूबाट सतावट भोगिरहेका ती राष्ट्रहरूका विश्वासयोग्यहरूलाई उपेक्षा गरे। मूर्तिहरूलाई अर्पण गरिएको भोजनले धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवाद र क्याथोलिकवादको झूटा कार्यपद्धतिलाई जनाउँथ्यो, जुन त्यसबेला लौडिकीया एडभेन्टवादका विश्वविद्यालयहरूमा दृढ रूपमा स्थापित भइसकेको थियो; ती विश्वविद्यालयहरूले धर्म र स्वास्थ्य दुवै क्षेत्रमा धर्मत्यागी कार्यपद्धतिका निर्देशनहरूद्वारा शासित हुन सहमति जनाएका थिए।

येशूले तेस्रो पुस्ताको अन्त्यलाई त्यसरी नै चित्रित गर्नुभयो जसरी उहाँले यसको आरम्भलाई गर्नुभएको थियो; किनकि उहाँले चौथो पुस्ताको आगमनलाई १९५७ मा प्रकाशित पुस्तक *Questions on Doctrine* को प्रकाशनद्वारा चिह्नित गर्नुभयो, जसले सत्य र पतित प्रोटेस्टेन्टवाद तथा क्याथोलिकवादका भ्रमपूर्ण धारणाहरूबीच विद्यमान उद्धारसम्बन्धी मुख्य भिन्नतालाई पूर्णतः अस्वीकार गर्‍यो। निश्चय नै, उक्त पुस्तकमा धेरै भ्रमपूर्ण शिक्षाहरू छन्, तर मूलतः यसले यही शिक्षा दिन्छ कि कुनै व्यक्ति दोस्रो आगमनमा चमत्कारिक रूपमा परिवर्तित नभएसम्म ख्रीष्टमा विजयी जीवन जिउन असम्भव छ। उक्त पुस्तकले त्यस पुस्ताको आरम्भलाई चिह्नित गर्‍यो जहाँ पच्चीस प्राचीन पुरुषहरूले सूर्यतर्फ दण्डवत् गर्नुपर्ने थियो। निकट भविष्यमै आउने आइतबारको व्यवस्थामा आइतबारको आराधनालाई स्वीकार गर्न लाओडिकीया-स्थित एडभेन्टिस्ट मण्डलीलाई अनुमति दिने राजनीतिक तथा धार्मिक तत्त्वहरू आइपुगेका थिए।

इजकिएलको चौथो घृणित कर्म अध्याय नौमा त्यतिबेला घटित हुन्छ, जब निष्ठावान् थोरै जनले आफ्ना निधारहरूमा छाप प्राप्त गरिरहेका हुन्छन्, विनाशकारी दूतहरूले आफ्नो काम आरम्भ गर्नुअघि नै। दर्शन अध्याय आठको पद एकमा, छैटौँ वर्षको छैटौँ महिनाको पाँचौँ दिनदेखि आरम्भ हुन्छ। यो दर्शन सूर्यलाई दण्डवत् गर्नेहरूमाथि न्यायको कार्यान्वयन हुनुभन्दा अघिल्लो दिन आरम्भ हुन्छ; सूर्यलाई दण्डवत् गर्नु पोपसम्बन्धी अधिकारको चिन्ह हो, र उसको नाउँको संख्या “666” हो।

एक लाख चौवालीस हजारको छाप लगाउने कार्य सेप्टेम्बर ११, २००१ मा इस्लामको तेस्रो हायले सम्पन्न गरेको पृथ्वीको पशुमाथिको आक्रमणसँगै आरम्भ भयो। त्यस आक्रमणले जातिहरूलाई क्रोधित बनायो, र पछिल्लो वर्षाको आगमनलाई चिन्हित गर्‍यो। तर पछिल्लो वर्षा केवल तिनीहरूले मात्र चिन्न सक्ने थिए, जो एडभेन्टवादका आधारहरूसमक्ष पुनः फर्काइने थिए, ताकि तिनीहरूले इस्लामका तीन हायहरू एक आधारभूत सत्य हुन् भन्ने देखून्। त्यस समयबिन्दुमा, यर्मियाले “विश्राम” (जो पछिल्लो वर्षा हो) भनेर चिनाएका पुराना मार्गहरूतर्फ पुनः डोर्‍याइएका तिनीहरू या त तेस्रो हायको तुरही फुक्ने पहेरेदार बन्ने थिए, वा तिनीहरू त्यस्ता हुने थिए जसले तुरहीको आवाज सुन्न अस्वीकार गर्थे, र यसरी पुराना मार्गहरूमा हिँड्न अस्वीकार गर्थे।

त्यसपछि तिनीहरूलाई सन् १८६३ को तिनीहरूका पिताको विद्रोहको पापद्वारा जाँचियो। ठीक त्यही समयमा, ख्रीष्टको धार्मिकताको एउटा सन्देश आइपुग्यो, जुन “सत्यतामा विश्वासद्वारा धर्म ठहरिनु” हो। त्यो जोन्स र वाग्नरको लाओडिकी सन्देश थियो, र त्यो इजकिएलले सुक्खा मरेका हड्डीहरूलाई दिएको सन्देश थियो, जो “चारवटा हावाहरू” बाट आएको थियो, जसले तेस्रो धिक्कारको इस्लामको प्रतीक जनाउँछ (फुस्केर निस्कन खोज्ने “क्रोधित घोडा”)। त्यसपछि ती विश्वासी थोरैजनालाई सन् १८८८ को तिनीहरूका पिताको विद्रोहको पापद्वारा जाँचियो, जब न्यूयोर्क सहरका विशाल भवनहरू ढालिएपछि प्रकाश अध्याय अठारको शक्तिशाली स्वर्गदूत ओर्लियो, र प्रकाश अध्याय अठार, पद १ देखि ३ पूरा भयो।

त्यसपछि तिनीहरूलाई पछिल्लो वर्षाको सन्देशको पहिचानद्वारा जाँच गरियो। के पछिल्लो वर्षा विगतका युगहरूमा झैँ परमेश्वरको शक्तिको एक प्रकटता थियो, वा परमेश्वरको शक्तिका प्रकटताहरू केवल विगतमै सीमित थिए? त्यसपछि विश्वासयोग्य थोरै जन १९१९ मा आफ्ना पिताहरूको विद्रोहको विद्रोहद्वारा जाँचिए। ती तीनवटा परीक्षामार्फत विश्वासयोग्य थोरै जनले कसरी मार्गनिर्देशन गर्छन्, त्यसैले निर्धारण गर्छ कि तिनीहरूले आफ्नो निधारमा परमेश्वरको छाप प्राप्त गर्नेछन्, वा लाओदिकीवादी एडभेन्टवादका पच्चीस प्राचीनहरूसँगै सूर्यको सामु झुकेका पाइनेछन्।

लाओदिकीय एडभेन्टवादका चार पुस्ताका सबै विद्रोहहरूले सेप्टेम्बर ११, २००१ मा आफ्नो समकक्ष पाउँछन्। यशैयाले “पूर्वीय पवनको दिन” भनेर चिनाएको त्यो मितिले एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने समयको आरम्भलाई चिह्नित गर्दछ, र छाप लगाइने समय एक निश्चित अवधिको समय हो। त्यस अवधिको अन्त्यलाई यसको आरम्भद्वारा चित्रित गरिएको छ, किनकि येशूले सधैं कुनै वस्तुको अन्त्यलाई त्यसै वस्तुको आरम्भद्वारा चित्रित गर्नुहुन्छ। छाप लगाउने प्रक्रियाका अन्तिम गतिहरूमा, अवधिको आरम्भमा प्रतिनिधित्व गरिएका परीक्षाहरू फेरि एक पटक दोहोरिन्छन्।

सेप्टेम्बर ११, २००१ मा, लाओदिकीया एडभेन्टवादका विद्रोहीहरूले—जसको प्रतिनिधित्व इजकिएलका चार घिनलाग्दा कुराहरूले र प्रकाशको पुस्तकका अध्याय २ र ३ का पहिलो चार मण्डलीहरूले गर्दछ—असफल भएका परीक्षाहरू आइपुगे, जसले सातौँ-दिनका एडभेन्टिस्ट भएको दाबी गर्नेहरूका लागि एउटा यस्तो परीक्षण-प्रक्रियाको सुरुआतलाई चिह्नित गर्‍यो, जो या त पशुको छापतर्फ, वा परमेश्वरको मोहोरतर्फ डोर्‍याउँछ।

लाओदिकेयाली एडभेन्टवादको नेतृत्व आफ्नै छलकपटका डोरीहरूले बाँधिएको छ, र पूर्वका सुधारवादी आन्दोलनहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको परमेश्वरको शक्तिको प्रकटीकरणको पुनरावृत्ति—एडभेन्टवादलाई अस्तित्वमा ल्याएको सुधार आन्दोलनसमेत—लाई “चित्र” सक्नु तिनीहरूका लागि प्रायः असम्भव भएको छ। प्राचीन पुरुषहरूले मिलरका रत्नहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका सिद्धान्तहरूलाई नक्कली सिक्का र रत्नहरूले छरपस्ट पाउँदा ढाकछोप गरे। किङ् जेम्स बाइबलको सन्दूकलाई प्राचीन भाषाको युगमा धकेलिएको छ, र त्यसको स्थानमा पापका मानिसको पारिभाषिक शब्दावलीमा व्यक्त गरिएका आधुनिक भाषाका बाइबलहरू राखिएका छन्।

यदि प्राचीन पुरुषहरूमध्ये कसैले पछिल्लो वर्षाको सन्देश शान्ति र सुरक्षा को सन्देश होइन भन्ने सम्भावनालाई विचार गर्न इच्छुक भए पनि, तिनीहरूका लागि विगतका पवित्र इतिहासहरूमा प्रकट भएका परमेश्वरको शक्तिका अभिव्यक्तिहरू नै विशेष रूपमा एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्यलाई चिनाउने हुन् भन्ने कुरा पहिचान गर्नु वस्तुतः असम्भवजस्तै हुनेथियो। तिनीहरूका लागि अझ कठिन कुरा भनेको एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्यलाई सबैभन्दा प्रत्यक्ष रूपमा चिनाउने पवित्र इतिहासहरू नै मलाकी अध्याय ३ को परिपूर्ति गर्ने पवित्र इतिहासहरू हुन् भन्ने कुरा पहिचान गर्नु हो, किनकि मलाकी अध्याय ३ ले करारका दूतको आकस्मिक आगमनका लागि मार्ग तयार गर्ने एक दूत सधैं हुन्छ भन्ने स्थापना गर्दछ। त्यो दूत अगमवक्ता एलियाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, जसले साहसका साथ आफ्नो इतिहासमा वर्षा हुने छैन, यदि त्यो उसको सेवकाईद्वारा नआएसम्म, भनी घोषणा गरे।

यहेज्केलका सत्तरी जना प्राचीनहरूका लागि आफूहरू नै प्रभुको मन्दिर हौं भन्ने आफ्नो दाबी निराधार थियो, र वास्तवमा त्यसले त्यही जातिको दाबीलाई जनाउँथ्यो जसलाई छोडिंदै थियो, जसरी दाखबारी पनि दाखबारीका योग्य फल फलाउनेहरूलाई दिइयो—यो कुरा स्वीकार गर्नु हास्यास्पद लाग्ने थियो। तेस्रो धिक्कारको सन्देश, बाटो तयार गर्ने सन्देशवाहक, दाखबारीको गीत—यी सबैले तिनीहरूले भरोसा राखेका परम्परा र रीतिरिवाजहरूको विरुद्धमा साक्षी दिन्छन्, र पछिल्लो वर्षालाई चिन्नका लागि तिनले प्रायः दुर्निवार बाधा उत्पन्न गर्छन्।

एक लाख चवालीस हजारको मोहरबन्दीको निष्कर्षले तेस्रो धिक्कारको इस्लामको भूमिकालाई “चिन्यौं” भनी दाबी गरेका मानिसहरूका लागि उही परीक्षाहरू प्रकट गर्दछ। मिलेराइटहरूको आन्दोलन आरम्भ गराउने “ज्ञानको वृद्धि” सन् १७९८ मा “सात समय” को अन्त्यमा शुरू भयो। एक लाख चवालीस हजारको आन्दोलन आरम्भ गराउने “ज्ञानको वृद्धि” सन् १९८९ मा प्रतीकात्मक “सात समय” (एक सय छब्बीस वर्ष) को अन्त्यमा शुरू भयो। ती एक सय छब्बीस वर्षको क्रमशः तीव्र बन्दै गएको धर्मत्यागको अवधिमा, लाओडिसियाली एड्भेन्टवाद आफ्नो चौथो र अन्तिम पुस्तासम्म आइपुगेको छ।

कुनै राष्ट्र वा जातिले आफ्ना परीक्षणकालको कचौरा तेस्रो र चौथो पुस्तामा आएर भरिपूर्ण गर्दछ, र त्यो समय अब आइपुगेको छ। हिदेकेल नदीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको दानियलको पुस्तकबाट आएको “ज्ञानको वृद्धि” नै त्यो ज्ञान हो, जुन परीक्षणकाल समाप्त हुनुअघि ठीक पहिले येशू ख्रीष्टको प्रकाश खोलिएको वृद्धि हुन्छ।

हामी अर्को लेखमा दानियलको पुस्तकका अन्तिम तीन अध्यायहरूलाई लिनेछौं।

“ती दिनहरू द्रुतगतिमा नजिकिँदैछन् जब ठूलो अन्योल र भ्रम हुनेछ। शैतान, स्वर्गदूतका वस्त्रमा परिधान भई, सम्भव भएमा चुनिएकाहरूकै समेत छल गर्नेछ। देवताहरू धेरै हुनेछन् र प्रभुहरू धेरै हुनेछन्। शिक्षाको हरेक हावा बहिरहनेछ। ‘झूटो भनाइको विज्ञान’ लाई सर्वोच्च सम्मान अर्पण गर्नेहरू त्यस बेला अगुवाहरू हुने छैनन्। बुद्धि, प्रतिभा, वा प्राकृतिक योग्यता माथि भरोसा राख्नेहरू त्यस बेला पंक्ति र वर्गका अग्रस्थानमा उभिनेछैनन्। तिनीहरूले ज्योतिसँग तालमेल राखेनन्। आफूलाई अविश्वासी प्रमाणित गर्नेहरूलाई त्यस बेला बगालको जिम्मा सुम्पिनेछैन। अन्तिम गम्भीर कार्यमा थोरै मात्र ठूला मानिसहरू संलग्न हुनेछन्। तिनीहरू आत्मनिर्भर छन्, परमेश्वरदेखि स्वतन्त्र छन्, र उहाँले तिनीहरूलाई प्रयोग गर्न सक्नुहुन्न। प्रभुसँग विश्वासयोग्य सेवकहरू छन्, जो हल्लाइने र परीक्षाको समयमा प्रकट गराइनेछन्। अहिले पनि त्यस्ता बहुमूल्य जनहरू लुकेका छन्, जसले बालको सामु घुँडा टेकेका छैनन्। तिनीहरूले त्यस्तो ज्योति पाएका छैनन्, जो तिमीहरूमाथि एकाग्र दाहक उज्यालोका साथ चम्किरहेको छ। तर सम्भव छ, कुनै कठोर र अनाकर्षक बाह्य रूपमुनि, एक सच्चा मसीही चरित्रको शुद्ध तेज प्रकट हुनेछ। दिनको समयमा हामी स्वर्गतर्फ हेर्छौं, तर ताराहरू देख्दैनौं। तिनीहरू त्यही छन्, आकाशमण्डलमा स्थिर, तर आँखाले तिनीहरूलाई छुट्याउन सक्दैन। रातमा हामी तिनीहरूको वास्तविक ज्योति देख्दछौं।” Testimonies, volume 5, 80, 81.